

на огънъ. Термометрътъ се пръсналъ отъ горещина. Пжтешественицитъ изкопали дълбока яма и се скрили въ нея.

Животнитъ лежали неподвижно като мъртви; козината имъ престанала да расте. Роговитъ дръжки на ножоветъ и гребенитъ се нацепили на тънки пластинки. Восъчнитъ свѣщи се топили, и трѣбвало да ги зариятъ въ земята. Ноктетъ на прѣститъ станали трошливи като стъкло. Невъзможно било да се пише, защото мастилото въ мигъ засъхвало на писалката. Цѣли три месеца (януарий, февруарий и мартъ) на небето не се показало нито едно облаче. Презъ априлъ, май и юний, макаръ и да се появявали облаци на небето и даже се чувалъ гръмъ, пакъ не капнало нито капка дъждъ. Даже и ноще не се разхлаждало.

Стуртъ едва не умрѣлъ презъ това пжтешествие. Той се върналъ у дома си боленъ, а следъ нѣколко време съвсемъ ослѣпѣлъ.

Изобщо не малко хора сж заплатили съ живота си при тѣзи опити да проникнатъ въ австралийската пустиня.

Освенъ отъ жегъ, гладъ, жажда и бодливитъ гжсталаци, пжтешественицитъ често си изпащали и отъ дивацитъ.

Понѣкога пжкъ бѣлитъ плашели дивацитъ съ своитъ дрехи, оржие — въобще съ вънкашния си видъ. Особено се плашели тия диваци, които живѣли далечъ отъ европейскитъ селища и не били още привикнали къмъ тѣхъ.

Еднажъ пжтешественицитъ попаднали на цѣлъ лагеръ чернокожи, който се състоялъ отъ 30 жени и деца. Единъ отъ бѣлитъ, на име Давкинсъ, решилъ да се приближи къмъ тѣхъ. Той взелъ съ себе си брадва и парче хлѣбъ. Той билъ високъ и при това доста мършавъ. Облѣченъ билъ въ тѣсно бѣло облѣкло и на главата си ималъ сламена шапка съ широки полета. Понеже Давкинсъ умѣлъ да ходи изъ гората безъ да шуми, то дивацитъ го забелязали чакъ тогава, когато се озовалъ срѣдъ тѣхъ. Навѣрно тѣ го смѣтнали за нѣкакво свѣрхестествено същество, защото изеднажъ всички съ страшенъ викъ се разбѣгали. Но любопитството победило страха: тѣ наскоро пакъ се върнали и започнали да поглеждатъ изъ задъ храститъ. Давкинсъ пжкъ, безъ да се смуцава, спокойно се разположилъ около тѣхния огънъ и почналъ да се разговаря, като премѣсвалъ английски думи съ тѣхни.

— Защо се страхувате отъ добрия бѣлъ човѣкъ? питалъ той дивацитъ.

После той извадилъ изъ джеба си хлѣбъ и почналъ да имъ обяснява, какво е това.

Но дивацитъ не могли да разбератъ, че хлѣбътъ билъ скритъ въ джеба му, ами си помислили, че той го откъсналъ отъ тѣлото си и още повече се изплашили.

Еднажъ дивацитъ тѣй омръзнали на бѣлитъ съ своитъ заплашителни викове, че бѣлитъ пустнали нѣколко ракети, които страшно изплашили дивацитъ.

Другъ пжтъ двама бѣли си турили маски, направени отъ златна кожа, при това тръбили съ тръби и пущали ракети. Ди-